

Sygn. akt VW 1999/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: st. sekr.sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9 października 2014r., 16 grudnia 2014 r., 12 marca 2015 r. i 14 lipca 2015 r. sprawy, przeciwko W. K. s. Z. i T. z domu K. ur. (...) w miejscowości (...)

obwinionego o to że:

W dniu 11 lutego 2014 roku około godz. 21.45 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art.: art. 210 ust 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze w zw. z par 2 pkt 1 ust 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

orzeka

1) Obwinionego W. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 210 ust 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze wymierza karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych.

2) Zwalnia obwinionego od opłaty , koszty postępowania przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 1999/14

UZASADNIENIE

W. K. został obwiniony o to, że w dniu 11 lutego 2014 roku około godz. 21.45 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art.: art. 210 ust 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze w zw. z par 2 pkt 1 ust 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. prowadzi działalność gospodarczą z zakresu taxi. Nie posiada on zgody zarządzającego lotniskiem na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług transportowych na terenie lotniska.

W dniu 11 lutego 2014 roku około godz. 21.45 W. K. przebywał w W. przy ul. (...) 1 na terenie (...) im. (...) w W. w hali „przylotów” (...). Przebywając w tym miejscu zaproponował mężczyźnie – P. P. wykonanie usługi transportowej – taxi. W. K. okazał licencję oraz zapytał się podróżnego o miejsce, do którego chciałby się on udać. Gdy podróżny podał mu adres Plac (...) w W., W. K. oświadczył, iż wykona usługę przewozu taniej niż kierowcy z (...). P. P., który jest rzecznikiem prasowym Przedsiębiorstwa Państwowego (...) poinformował W. K., że nie może on prowadzić działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem oraz poprosił o

podjęcie czynności służbowych wobec W. K. pracownika Służby Ochrony L.. Pracownik Służby Ochrony L. wezwał na miejsce funkcjonariuszy Policji, którzy pełnili służbę na terenie działania Komisariatu Policji (...). Gdy na miejsce przybył patrol policji, P. P. przedstawił policjantom okoliczności zdarzenia, wskazując na W. K. jako na osobę, która proponowała mu usługę taxi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego W. K. /k. 27/, zeznań świadka D. M. /k. 27/, zeznań świadka P. P. /k. 7v, 29-30/, zeznań świadka W. A. /e-protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2015 r. od godz. 00:00:48 do godz. 00:07:35/, a także notatki urzędowej /k. 1/, informacji z (...) W. O. /k. 18-19, 21/ oraz kserokopii postanowienia Prokuratury Rejonowej (...) o umorzeniu dochodzenia /k. 49-51/.

Obwiniony W. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odnosząc się do zarzutu oświadczył, iż nie przypomina sobie, aby w tym dniu prowadził jakąkolwiek działalność gospodarczą. /k. 27 wyjaśnienia obwinionego W. K./

W. K. ma 58 lat. Jest żonaty, posiada dorosłe dzieci. Z zawodu jest technikiem budowlanym. Prowadzi własną działalność gospodarczą z zakresu taxi, od kilku miesięcy nie uzyskuje dochodów. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był również karany. /k. 26 wyjaśnienia obwinionego W. K./

Sąd zważył co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę W. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowią wyłącznie przyjętą przez niego dozwoloną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności wykroczeniowej. Wyjaśnienia obwinionego są sprzeczne z zeznaniami świadka zdarzenia P. P., którego zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na zeznaniach świadka P. P. /k. 7v, 29-30/. W złożonych zeznaniach świadek przedstawił szczegółowo okoliczności zdarzenia, wskazując, iż w dniu zdarzenia około godz. 21:45, gdy wychodził z hali odbioru bagażu na halę przylotów (...) L. C. podszedł do niego obwiniony z propozycją wykonania usługi transportowej taxi. Z zeznań świadka wynika, iż obwiniony okazał mu licencję i zapytał się o to, gdzie chciałby pojechać. Świadek wskazał nadto, iż gdy obwinionemu podał adres Plac (...), obwiniony oświadczył, iż w (...) świadek zapłaci 60 zł, a on zawiezie go za 50 zł. Świadek oświadczył także, iż z uwagi na to, że jest rzecznikiem prasowym Przedsiębiorstwa Państwowego (...) i dobrze zna przepisy obowiązujące na terenie lotniska, poinformował W. K., że nie może on prowadzić działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem oraz poprosił on o podjęcie czynności służbowych wobec W. K. pracownika Służby Ochrony L.. Z zeznań świadka wynika, iż pracownik Służby Ochrony L. wezwał na miejsce funkcjonariuszy Policji. Świadek wskazał również, iż po tym jak na miejsce zdarzenia przybył patrol policji, przedstawił on policjantom okoliczności zdarzenia, wskazując na obwinionego jako na osobę, która proponowała mu usługę taxi. P. P. potwierdził również, iż później na miejscu zdarzenia pojawili się inni taksówkarze i doszło wówczas do fizycznych przepychanek, gdyż pracownicy Służby Ochrony L. chcieli zatrzymać osobę, która proponowała mu usługę taxi.

W ocenie Sądu zeznania świadka P. P. były w pełni wiarygodne, albowiem były one spójne i zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, uznanymi przez Sąd za wiarygodne.

W celu ustalenia stanu faktycznego w sprawie przesłuchano również świadka D. M. /k. 27/. Choć świadek składając zeznania na rozprawie głównej nie pamiętał przebiegu interwencji, to jednak po odczytaniu sporządzonej przez niego bezpośrednio po zdarzeniu notatki urzędowej, przypomniał sobie interwencję i potwierdził autentyczność w/w notatki urzędowej.

Zeznania złożone przez świadka D. M. są logiczne i tworzą całość. Odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych. Są one również spójne z zeznaniami świadka P. P.. Wskazać należało

również, iż świadek ten jest funkcjonariuszem Policji, a co za tym idzie osobą zaufania publicznego i nie miał żadnego zauważalnego dla Sądu powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego. Dodatkowym elementem wpływającym na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka jest fakt, że jest on osobą obcą w stosunku do obwinionego, a zatem w żaden sposób nie jest zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Stąd w opinii Sądu zeznania świadka D. M. są wiarygodnym i wartościowym materiałem dowodowym.

Zeznania D. M. były zgodne z załączoną do akt notatką urzędową /k. 1/ sporządzoną bezpośrednio po zdarzeniu, której treści Sąd dał w pełni wiarę, nie dostrzegając powodów, dla których należałoby jej odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd posłużył się również zeznaniami świadka W. A. /e-protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2015 r. od godz. 00:00:48 do godz. 00:07:35/.

Sąd dał wiarę tej części zeznań świadka, w której potwierdził on, iż w czasie zdarzenia przebywał w odległości 20 metrów od obwinionego i z uwagi na występujący wówczas niewielki ruch pasażerski, był on w stanie obserwować zachowanie obwinionego. Za wiarygodną należało uznać również tę część zeznań w/w świadka, w której potwierdził on, iż obwiniony na terenie hali przylotów odbył rozmowę z pasażerem, który okazał się być rzecznikiem prasowym Przedsiębiorstwa Państwowego (...) i pokazał podróżnemu dokument. Jako wiarygodną należało uznać również tę część zeznań świadka, w której potwierdził on, że rzecznik prasowy poprosił o podjęcie czynności służbowych przez pracownika Służby Ochrony L. oraz w zakresie, w jakim wskazywał on, iż na miejsce zdarzenia przyjechała Policja.

Powołane przez świadka okoliczności w ocenie Sądu były w pełni wiarygodne, gdyż były one logiczne i spójne oraz zgodne z zeznaniami świadków P. P. i D. M..

Jako nieistotną należało uznać tę część zeznań świadka, w której wskazywał on na niewłaściwe jego zdaniem zachowania pracowników Służby Ochrony L. oraz świadka P. P., gdyż powyższe okoliczności nie mają związku z zarzucenym obwinionemu czynem.

Jednocześnie Sąd nie dał wiary tej części zeznań świadka W. A., w której twierdził on, iż to pasażer podszedł do obwinionego. Z wiarygodnych zeznań P. P. wynika bowiem, iż to obwiniony go zaczepił, proponując mu usługę taxi.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: informacji z (...) W. O. /k. 18-19, 21/ oraz kserokopii postanowienia Prokuratury Rejonowej (...) o umorzeniu dochodzenia /k. 49-51/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionemu W. K. zarzucone zostało popełnienie wykroczenia z art. 210 ust. 1 pkt 5a Ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt. 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012 r.

Przepis art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze przewiduje odpowiedzialność w wypadku niestosowania się do nakazu lub zakazu zawartego w przepisach porządkowych wydanych na podstawie art. 83a ust. 2 w/w Ustawy obowiązujących na lotnisku. Niniejszy przepis odsyła do art. 83a ust. 1 powołanej ustawy, zgodnie z którym wszystkie osoby znajdujące się na terenie lotniska są obowiązane do przestrzegania i stosowania się do nakazów i zakazów zawartych w przepisach porządkowych ustalonych przez zarządzającego tym lotniskiem, wydanych na podstawie rozporządzenia ministra właściwego do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Podstawowe przepisy porządkowe związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska, zostały określone w Rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b powołanej regulacji, na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. Celem wprowadzonego zakazu jest m. in. zapewnienie ochrony osobom korzystającym z usług przewozu osobowego taksówką przed nadużyciami ze strony osób wykonujących te usługi, które polegałyby na pobieraniu drastycznie zawyżonych opłat za przejazd, oraz zapobieganiu przypadkom natarczywego nagabywania podróżnych na terenie lotniska. Przepis ten umożliwi zarządzającemu lotniskiem skuteczne oddziaływanie na nieprawidłowości w prowadzeniu na terenie lotniska działalności w zakresie przewozu osób taksówką. Tym samym chroni pasażerów (...) przed nagabywaniem ze strony taksówkarzy oferujących swoje usługi transportowe, których zachowanie prowadzi do zakłócenia porządku na terenie lotniska.

Wskazać przy tym należy, iż art. 68 ust. 2 pkt 2 oraz art. 80 Ustawy Prawo Lotnicze nakładają na zarządzającego lotniskiem obowiązki o charakterze publicznoprawnym w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku na terenie lotniska. Art. 68 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy przewiduje, że zarządzający lotniskiem obowiązany jest w szczególności prowadzić eksploatację lotniska w sposób zapewniający bezpieczeństwo lotów oraz sprawność obsługi użytkowników lotniska. Natomiast art. 80 niniejszej ustawy stanowi, iż zarządzający lotniskiem odpowiada za bezpieczną eksploatację lotniska, w tym za nałożone na niego zadania związane z ochroną lotniska.

Art. 82 pkt 3 Ustawy Prawo Lotnicze wymienia cztery formy dyspozycji (zarządzenia, nakazy, zakazy oraz polecenia), które wydawane są na podstawie tego przepisu przez zarządzającego lotniskiem w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. W oparciu o wskazane powyżej Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r., na terenie (...) im. (...) przyjęte zostało zarządzenie nr 95 z dnia 4 października 2012 r. Naczelnego Dyrektora Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w sprawie bezpieczeństwa, ochrony i przepisów porządkowych na terenie L. C. w W.. W § 2 pkt 6 lit. b powołanego zarządzenia zostało implementowane unormowanie zawarte w § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, iż na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. W § 5 zarządzenia nr (...) jako sankcję naruszenia wymienionych w nim przepisów porządkowych wskazano art. 210 ust. 1 pkt 5a Ustawy Prawo Lotnicze.

W związku z powyższym należało wskazać, iż wykonywanie działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez wymaganej zgody zarządzającego lotniskiem, podlega karze grzywny, co wynika z art. 210 ust. 1 pkt 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku.

Zdaniem Sądu zachowanie obwinionego należało uznać jako wykonywanie przez niego działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Definicja ta wskazuje na pewne zasadnicze cechy (zarobkowy charakter – odpłatność, ciągłość oraz zorganizowany sposób wykonywania), które świadczą, iż dane działania uznać należy jako wykonywanie działalności gospodarczej. Wskazać należało również, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACA 701/02, który w swoim orzeczeniu powołał się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., III CZP 64/92 (OSNCP 12/92, poz. 225) „czynności podejmowane przez podmiot gospodarczy wchodzą w zakres jego

działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego podmiotu.”

Mając na uwadze powyższe rozważania, wskazać należało, iż nie ulega wątpliwości, że działanie podejmowane przez obwinionego w dniu zdarzenia na terenie L. C. w W. ul. (...) 1, które polegało na zaproponowaniu napotkanej osobie, skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych, było związane bezpośrednio z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą z zakresu transportu, którą obwiniony prowadzi w sposób zarobkowy, ciągły oraz zorganizowany. Zarzucone wnioskiem o ukaranie działanie obwinionego miało na celu skłonienie napotkanej osoby do skorzystania z wykonywanych przez niego usług transportowych. Tym samym nieskorzystanie przez tą osobę z oferowanej usługi nie uzasadnia twierdzenia, iż obwiniony nie prowadził działalności gospodarczej, bowiem do przyjęcia prowadzenia takiej działalności nie jest niezbędne skorzystanie przez potencjalnego klienta z proponowanej usługi.

Sąd, badając niniejszą sprawę, nie miał również wątpliwości, iż zarzucony czyn, który miał miejsce w W. przy ul. (...) 1, obwiniony popełnił na terenie lotniska. Powyższe wynika z definicji legalnej zawartej w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo Lotnicze, zgodnie z którą „lotniskiem jest wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub w części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego lub nawodnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk”. W tym miejscu należy również wskazać, iż zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy Prawo lotnicze, częścią lotniczą lotniska jest obszar trwale przeznaczony do startów i lądowań statków powietrznych oraz do związanego z tym ruchu statków powietrznych, wraz z urządzeniami służącymi do obsługi tego ruchu, do którego dostęp jest kontrolowany.

Zgodnie z Wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2421/12, w którym Sąd ten zajął się przypadkiem budowy terminala pasażerskiego na funkcjonującym lotnisku, definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo Lotnicze oznacza, iż „obiekty budowlane stanowią część lotniska jedynie w sytuacji, gdy lotnisko to zostało wpisane do właściwego rejestru. Wpisanie do rejestru danego lotniska jest wymogiem koniecznym do rozpoczęcia jego eksploatacji, po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na założenie lotniska i spełnieniu innych warunków określonych w art. 59 ust. 1 Prawa lotniczego”. Zgodnie z ust. 6 powołanego przepisu, do rejestru lotnisk wpisuje się jako zarządzającego lotniskiem zakładającego lotnisko lub też inny podmiot – na wniosek zakładającego lotnisko.

Wśród lotnisk cywilnych znajdujących się w rejestrze lotnisk cywilnych prowadzonym przez Urząd Lotnictwa Cywilnego znajduje się zarządzane przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) L. C. w W. (nr rejestracyjny (...)).

Badając niniejszą sprawę Sąd również nie miał wątpliwości, iż obwiniony w (...) im. (...) w W. ul. (...) 1 wykonywał swoją działalność z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem.

Od 2001 roku zarządzające lotniskiem Przedsiębiorstwo Państwowe (...), w celu zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów, ogłasza bowiem postępowania ofertowe mające na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na zamówienie. W wyniku prowadzonych postępowań wybierano firmy, które mogły oferować swoje usługi na terenie (...) im. (...) w W.. Od dnia 1 stycznia 2011 roku obsługa taksówkowa pasażerów L. C. jest prowadzona przez firmy taksówkowe E. T., S. T. oraz (...).

Zważyć należy przy tym, iż działanie zarządzającego lotniskiem, który dokonał wyboru firm uprawnionych do świadczenia swoich usług na terenie (...), nie może być jednoznacznie traktowane jako działanie ograniczające konkurencję. Jak zostało bowiem wspomniane wcześniej, zarządzający lotniskiem jest zobowiązany do zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów lotniska i w ogłoszonym przetargu wybrał firmy taksówkowe, które w ramach wykonywanych przez siebie usług przewozowych, są w stanie zapewnić wysokie standardy świadczonych zadań. W tym miejscu wskazać należy także, iż (...) im. (...) jest lotniskiem międzynarodowym, które obsługuje największą w Polsce liczbę pasażerów zagranicznych. Dlatego dla wizerunku naszego kraju istotne jest, aby usługi świadczone w tym miejscu przez firmy transportowe były na jak najwyższym poziomie. Nic nie stoi również na przeszkodzie, aby

przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych, spełniając wysokie wymagania w zakresie wykonywanych działań, przystąpili do postępowania ofertowego mającego na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na terenie L. im F. C. w W. na zamówienie.

Reasumując, Sąd uznał, że obwiniony W. K. w dniu 11 lutego 2014 roku około godz. 21.45 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art.: art. 210 ust 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze w zw. z par 2 pkt 1 ust 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012r.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 300 złotych. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego.

Mając na uwadze zasady słuszności, Sąd, stosownie do przepisów art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.